

רותי סמרטוטי והעכבר

ז'אנט הייתה בובה חדשה ובדומה לבובה ההולנדית ידעה לומר "אמא" כשהשכיבו או העמידו אותה. היו לה תלתלים זהובים נהדרים משער של ממש. אפשר היה לסרק אותם או לקלוע צמות ורותי סמרטוטי הייתה גאה מאוד שז'אנט באה לחיות בין הבובות. אבל עכשיו רותי סמרטוטי רגזה מאוד. בידי הבד שלה משכה בראש הבד שלה כדי לקמט

את מצחה בכעס, וקרעה שני תפרים בראשה (אך כשהורידה את ידיה החיוך היה עדיין כמו קודם).
וגם אתם הייתם כועסים כי לז'אנט קרה משהו

נורא. כשהבובות ישנו מישהו או משהו התגנב לחדר הבובות בלילה וכרסם את כל הציפוי מהפנים היפים של ז'אנט ועכשיו כל היופי שלה אבד.

"זו ממש בושה" אמרה רותי סמרטוטי כשהיא מחבקת את ז'אנט.

"מוכרחים לעשות משהו!" אמרה הבובה הצרפתייה ורקעה חזק ברגלה הקטנה.

"אם אתפוס את הפושע אני... אני לא יודע מה אעשה לו" אמר חייל הבדיל, שידע להיות תקיף מאוד לפעמים, למרות שכעס רק לעתים רחוקות.

"הנה החור שממנו הוא בא!" קרא דוד קלאם מהקצה השני של חדר הבובות "בואו לראות!" כל הבובות רצו אל דוד קלאם שעמד על ארבע על הרצפה.

"כן, זה כנראה המקום" אמרה רותי סמרטוטי "אנו נסתום אותו עם דבר מה כדי שלא יצאו מכאן שוב!"

הבובות חיפשו והביאו סמרטוטים ופיסות ניר ודחפו אותם לחור של העכבר.

"אני חושבת ששמעתי משהו הלילה" אמרה אחת הבובות בגרוש "אתן יודעות, אמש קיבלתי פרוסת עוגה נוספת מצילה, וזה החזיק אותי ערה."

בזמן שהבובות דיברו, צילה רצה למטה עם ז'אנט וסיפרה לאמא ולאבא. הם באו לחדר הבובות עם צילה וחיפשו, עד מצאו את חור העכבר.

"למה הם לא נגסו ממני?" אמרה רותי סמרטוטי כשראתה את פניה העצובות של צילה. רותי סמרטוטי לא הייתה אף פעם אנוכית.

"מחר אבא ייקח את ז'אנט העירה ושם יתקנו אותה ותהיה כמו חדשה" אמרה אמא של צילה ואז ארזו את ז'אנט בניר משי ולקחו אותה.

מאוחר יותר צילה באה לחדר הבובות עם הפתעה. זה היה חתלתול קטן. צילה הציגה את החתלתול לפני כל הבובות. "שמו לוני ויש לו ארבע רגליים לבנות" אמרה צילה. לוני שיחק עם הבובות בגרוש וגרר אותן לאורך כל

בפינה ואיך זה אכל את כל הציפוי מפניה של ז'אנט. לוני הבטיח לישון עם עין אחת פקוחה. מאוחר באותו הלילה, כשלוני היה הער היחידי, עכבר קטן יצא מהחור. לוני קפץ אחריו, אבל בראשו נתקל בפסנתר והקלידים עשו רעש כזה שכל הבובות התעוררו. הן רצו למקום בו ישב לוני עם עכבר קטן בפה. וי! איך העכבר צעק! לרותי סמרטוטי לא נעמו הצעקות האלה והיא אמרה לעכבר "היית צריך לדעת שלוני הוא אצלנו. למה לא תלך לסככה ותחיה שם, במקום לקלקל דברים כאן, אצלנו?" "לא ידעתי!" קרא העכבר הקטן "זו הפעם הראשונה שאני כאן!" "אינך העכבר שאכל ציפוי מפניה של ז'אנט?" שאלה רותי סמרטוטי. "לא" ענה העכבר "אני רק ביקרתי את העכברים הגרים בקירות הבית ויצאתי הנה לאסוף כמה פירורים. יש לי שלושה עכברונים קטנים שם בסככה. אף פעם לא כרסמתי ציפוי מפני מישהו."

החדר, והן נהנו מזה מאוד. כשצילה לא הייתה בחדר הבובות, רותי סמרטוטי נאבקה עם לוני ושניהם התגלגלו על הרצפה, כשלוני מחבק את רותי סמרטוטי ברגליו הקדמיות ובוטט בה באחוריות, ואחר כך היה מעמיד פני נעלב והלך הצדה ושוב ניגש לרותי סמרטוטי. אז היא קפצה אליו ושוב התגלגלו בצחוק גדול, כשראשיהם דופקים מדי פעם ברצפה. לוני ישן באותו הלילה בחדר הבובות והתגעגע מאוד לאמא שלו, כי זו הייתה לו הפעם הראשונה שהיה מחוץ לביתו. למרות שהוא שכב יחד עם רותי סמרטוטי הוא לא יכול היה לישון. רותי סמרטוטי דווקא שמחה שלוני ישן איתה, למרות שהוא היה קצת כבד, וכשהוא התחיל לבכות לאמא שלו היא הרגיעה אותו ובקרוב הוא באמת נרדם. יום אחד ז'אנט חזרה. היה לה ציפוי חדש על הפנים והייתה יפה כמו קודם. בינתיים לוני היה כבר אחד מהמשפחה ולא בכה יותר בלילה. סיפרו לו כבר על העכבר

"ואתה האבא שלהם?" שאל דוד קלאם.
"כן!" קרא העכבר הקטן "ואם החתול יעזוב
אותי ארוץ ישר הביתה ולא אחזור הנה!"
"עזוב אותו, לוני!" קראו כל הבובות "יש לו
שלושה עכברונים קטנים בבית! אנא, תן לו
ללכת".

"לא!" אמר לוני "זה העכבר הראשון שתפסתי
ואוכל אותו!"
העכבר התחיל לבכות חזק יותר מאשר קודם.
"אם לא תיתן לו ללכת, לוני, לא אשחק איתך
יותר לעולם!" אמרה רותי סמרטוטי.
"סמרטוטי לא תשחק איתו לעולם" אמרו כל
הבובות במקלה בקול מפחיד. באמת, לא
לשחק יותר עם רותי סמרטוטי יהיה עצוב
מאוד.

אך לוני רק נהם.
הבובות זזו הצדה ורק רותי סמרטוטי ודוד
קלאם התלחשו. ובאותו הזמן לוני נתן לעכבר
הקטן לרוץ קצת, ואז תפס אותו שוב וכך כל
הזמן עד שהעכבר התעייף ולא יכול היה
לברוח בכלל.

לוני ידע שהעכבר לא יוכל לברוח ונתן לו
לגשת כמעט עד החור בקיר ורק אז תפס
אותו. וכשהוא כך שיחק איתו, רותי סמרטוטי
לא יכלה לעצור את דמעותיה שזלגו מעיני
הכפתורים שלה.

בסוף, כשלוני רצה לקפוץ שוב על העכבר,
רותי סמרטוטי תפסה את החתול בצווארו.
"רוץ, עכבר קטן" קראה. לוני ניסה להשתחרר
מידיה, והתגלגל איתה הנה והנה.
דוד קלאם ניגש ודחף את העכבר פנימה,
לתוך החור וזה נעלם שם.

כשרותי סמרטוטי עזבה את לוני, הוא היה
מרוגז מאוד. הוא התנפל על רותי סמרטוטי
וסרט לה עם הציפורניים שלו. אבל רותי
סמרטוטי רק חייכה. זה לא כאב לה בכלל.
היא הייתה הרי תפורה עם מחט וחוט, ואם
זה לא כאב לה, איך שריטות של חתול יכלו
לכאוב?

בסוף לוני התבייש והלך לשכב ליד החור
שבקיר, בתקווה שהעכבר יצא שוב, אך
העכבר לא חזר. הוא היה כבר בסככה עם

העכברונים הקטנים שלו והזהיר אותם מפני
חתולים וחתלתולים קטנים.
רותי סמרטוטי וכל הבובות הלכו לישון. רותי
סמרטוטי כמעט ונרדמה כשהרגישה שמישהו
קופץ על המיטה. היא הרגישה בלשון ורודה
שמלקקת את הלחי שלה. רותי סמרטוטי
חייכה לעצמה כי זה היה לוני שנשכב לידה
ונהם בשקט .
ואז רותי סמרטוטי ידעה שהוא סלח לה על
הצלת העכבר. היא חייכה בשינה וחלמה
באושר על מחר.